

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118265656
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:6118265656.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: W. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. A. XXX/XX, zast. WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, Bratislava, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zast. Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, o zaplatenie 5.040,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 9Csp/93/2018-180 zo dňa 22.10.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.040,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.040,- Eur od 24.04.20148 do zaplatenie v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

3. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanému.

4. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, §§ 3 ods. 1; 37 ods. 1; 39; 524 ods. 1, 2; 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, §§ 1 ods. 1; 2 ods. 2; 3 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, §§ 2 ods. 1; 7 ods. 1; 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách.

5. Konštatoval, že medzi veriteľom Poštová banka a.s. a žalobcom ako dlžníkom bola uzatvorená dňa 04.02.2008 zmluva o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Táto zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatvorenou aj podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia uvedeného zákona v spojení s Občianskym zákonníkom. Závazkový vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi zmluvy o úvere zo dňa 04.02.2008 je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. X/XXXX. zo dňa 15.12.2010, Poštová banka, a.s., mala postúpiť svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere zo dňa 04.02.2008 voči žalobcovi na spoločnosť M., G.. V zmysle zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, t.j. pohľadávka banky môže byť postúpená (aj

jej časť), ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučujú dobromyseľnosť postupníka. Spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Žalovaný v konaní nepreukázal existenciu písomnej výzvy (banky) po tom, čo bol žalobca (klient banky) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok. Pokiaľ teda pôvodný veriteľ postúpil zmluvou zo dňa 15.12.2010 predmetnú pohľadávku z úveru bez predchádzajúcej výzvy adresovanej žalobcovi na zaplatenie dlžnej pohľadávky, postupoval v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.12.2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok nebolo v konaní preukázané. Žalovaný k podanému odporu predložil písomnú výzvu zo dňa 05.06.2009, avšak v konaní napriek tomu, že žalobca vo vyjadrení zo dňa 18.06.2018 namietal, že mu táto výzva nebola doručená, nepreukázal jej doručenie žalobcovi, ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti. Výzva na splatenie úveru zo dňa 20.06.2009 nie je výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti. Poštová banka, a.s. tak nemohla postúpiť pohľadávku na nebankovú spoločnosť, keď nedodrжала zákonom stanovené podmienky. Zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi Poštovou bankou, a.s. a spol. M. je neplatná. Písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka.

6. Súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že v prípade ak bol žalobca v omeškaní viacej ako rok, nebola potrebná písomná výzva. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 bod 15.

7. Uvedená výnimka v druhej vete ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v prípade omeškania trvajúceho viacej ako jeden rok, nemá vplyv na zákonné podmienky postúpenia uvedené v prvej vete ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Výnimka sa vzťahuje iba na druhú vetu, v ktorej je uvedená.

8. Pretože zmluva o postúpení pohľadávok č. X/XXXX zo dňa 16.12.2010 je absolútne neplatná, nemohol žalovaný platne nadobudnúť pohľadávku na základe ďalších zmlúv o postúpení pohľadávok v zmysle zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet (nikto nemôže na druhého preniesť viac práv než má sám). Žalobca teda plnil žalovanému bez právneho dôvodu a žalovaný pokiaľ takéto plnenie prevzal, bezdôvodne sa obohatil.

9. Žalovaný vzniesol námietku nedostatku právomoci súdu s poukazom na rozhodcovskú doložku zo dňa 10.12.2013 uzavretú medzi žalobcom a spol. PRO CIVITAS s.r.o.

10. V rozhodcovskej doložke sa účastníci vzťahu dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých na základe dohody o urovaní, alebo súvisiacich s touto dohodou o urovaní, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik tejto dohody o urovaní, predložia na rozhodnutie v rozhodcovskom konaní Stálemu rozhodcovskému súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Rajska 15/A, Bratislava.

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvná podmienka spotrebiteľom individuálne nedojednaná, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, je neprijateľná. O takúto zmluvnú podmienku ide vtedy, ak spotrebiteľ nemal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom. Ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka len demonštratívne vymenováva niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľnej podmienky môžu mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spája v ust. § 53 ods. 5 sankciu neplatnosti. Keďže ust. § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi

prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) ide o neplatnosť absolútnu pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti.

12. Podľa dojednanej rozhodcovskej doložky, spory budú riešené len pred rozhodcovským súdom vopred vybraným veriteľom, pretože konkrétny rozhodcovský súd bol už uvedený na predtlačenej rozhodcovskej doložke. Rozhodcovskou doložkou bolo vylúčené, aby spory mohli byť riešené pred súdom. Takouto rozhodcovskou doložkou spotrebiteľ je nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Riešenie sporov prostredníctvom rozhodcovského konania dodávateľ svojim konaním vnútil spotrebiteľovi.

13. Ak jednostranne dodávateľ rozhodol o tom, že spory budú riešené na rozhodcovskom súde a navyše spotrebiteľ ani nemá možnosť jeho výberu a tento bol záväzne nadiktovaný dodávateľom, je klauzula neprijateľná. Spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť rozhodnúť o riešení sporov a nemá možnosť ani vybrať rozhodcovský súd. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v civilnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude považovaná za neprijateľnú.

14. Predmetná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to tým, že núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom, ktorý vopred vybral dodávateľ a zbavuje ho možnosti riešiť spor pred štátnym súdom.

15. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvoliť osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť predkladanej zmluve sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej doložky na samostatnom liste papiera.

16. Individuálne dojednanie je také, kde spotrebiteľ má reálnu možnosť ho nepriať, odmietnuť, hoci ho pripravil dodávateľ. Ide o vopred dodávateľom naformulovanú zmluvnú klauzulu a je zrejmé, že spotrebiteľ nemôže takúto formulárovú zmluvu meniť. Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ - žalobca si individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere neboli doložené žiadne relevantné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky. Nie žalobca má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno túto situáciu preukázať. Ak by si žalobca individuálne vyjednal rozhodcovskú doložku, potom by muselo platiť, že si individuálne vyjednal aj podmienky arbitráže. Žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil. Ak spotrebiteľ mal vyjednať na základe rozhodcovskej zmluvy súkromný proces, mal by nepochybne tieto pravidlá poznať.

17. Rozhodcovská doložka uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej doložky žiadne podstatné informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Aké sú aspoň základné rozdielnosti súdneho a rozhodcovského konania z doložky vôbec nevyplývajú. Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok versus vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (háрку) papiera. Rozhodcovská doložka zo dňa 10.12.2013 je absolútno neplatná ako neprijateľná zmluvná podmienka, nevyvoláva žiadne právne účinky, a preto je námietka žalovaného o nedostatku právomoci súdu nedôvodná.

18. Dňa 10.12.2013 žalobca so spol. PRO CIVITAS s.r.o. uzavreli dohodu o splatení dlhu, dohodu o privatívnej novácii podľa § 570 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej malo dôjsť k nahradeniu

pôvodného záväzku žalobcu zo zmluvy o úvere uzavretej s Poštovou bankou, a.s., ktorý mal mať voči spol. PRO CIVITAS s.r.o. na základe zmlúv o postúpení pohľadávok.

19. Z vykonaného dokazovania, výsluchu žalobcu vyplynulo, že tento nemal vedomosť o obsahu a dôsledkoch dohody, pretože ako spotrebiteľ nebol o nich informovaný. Pred podpisom mu neboli vysvetlené okolnosti ohľadom starého a nového dlhu. Nevedel, čo dohoda znamená. Dohoda mu bola doručená domov poštou.

20. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dohoda trpí vadami vôle, ktorých nedostatok má za následok absolútnu neplatnosť takéhoto úkonu. Navyše súd túto dohodu vyhodnotil ako v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, čo je ďalší dôvod jej neplatnosti.

21. Dohoda o privatívnej novácii zo dňa 10.12.2013 upravuje právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Jedná sa o formulárovú dohodu pripravenú veriteľom, kde návrh vopred pripravil veriteľ pre dlžníka. Vzhľadom k predformulovanému obsahu možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Dohoda je podpisovaná spotrebiteľmi len na podnet veriteľa. Súd nezistil žiadnu snahu dlžníka riešiť jeho záväzok. Pre dlžníka môže odstrašujúco pôsobiť kontaktovanie veriteľom a uvedenie veľmi vysokej pohľadávky s prísľubom splácania v relatívne nízkych splátkach a z dôvodu nevedomosti o skutočnej výške dlhu a neznalosti následkov dohody z obavy možného vymáhania dlhu pristúpi k jej podpísaniu. Celé konanie a postup veriteľa považoval súd prvej inštancie za rozporný s dobrými mravmi, a to s poukazom na postup uzatvárania dohody, keď veriteľ zasiela takéto formuláre spotrebiteľom za účelom dosiahnutia zaplatenia aj premlčaných pohľadávok resp. takých, s ktorými by veriteľ v konaní pred súdom neuspel.

22. Žalobcovi bola zaslaná na podpis dohoda, ktorej text neumožňoval robiť v nej zmeny, hoci predtým ohľadne jej znenia neprebehli medzi stranami žiadne rokovania, teda žalobca mal fakticky možnosť túto buď podpísať alebo odmietnuť ju podpísať, takže ide o dohodu formulárového charakteru, ktorej obsah žalobca nemohol ovplyvniť.

23. Žalobcovi bola doručená domov dohoda bez akéhokoľvek predchádzajúceho upozornenia (oznámenia čoho sa bude dohoda týkať, následkov), čím pochopiteľne veriteľ v dôsledku už len toho mal určitú výhodu voči žalobcovi, neuvedúc mu podstatu predkladanej dohody.

24. Pokiaľ sa týka spornosti záväzku, žalobca nepotvrdil v dohode uvádzanú spornosť dlhu. Nebolo preukázané, že by pred podpisom dohody mal vôbec žalobca akýmkoľvek spôsobom namietat spornosť nejakého záväzku voči veriteľovi, ale žalobcovi bola zaslaná dohoda s už vopred vyplneným formulárom o spornosti. Spornosť predstavuje rozdielny názor účastníkov na otázku existencie, platnosti záväzku, jeho kauzy či obsahu (napr. aj v akom rozsahu má byť plnené a kedy). Stačí, že jednej zo strán právneho vzťahu sa určité právo z neho vyplývajúce javí sporným pre pochybnosť hoc aj subjektívnej povahy. V dohode vymedzenú spornosť však vykonané dokazovanie nepreukázalo a podľa názoru súdu takáto spornosť je v dohode uvádzaná len „pro forma“ v snahe uzavretia dohody a získania titulu na plnenie.

25. Ak žalobca takú dohodu podpísal bez toho, aby vedel, aký záväzok sa má nahradiť, čo vyplynulo z jeho výpovede a ak jeho vôľou vôbec nebolo nahradiť dovtedajší záväzok pre jeho spornosť novým záväzkom, nedošlo k slobodnému a vážnemu vykonaniu úkonu z jeho strany, zohľadniac pritom aj spôsob konania, aký zvolil veriteľ, ktorým malo dôjsť k uzavretiu dohody nahradzujúcej neexistujúci vzťah novým záväzkom. Takýto postup je rozhodne v rozpore s európskou líniou ochrany spotrebiteľa definovanou v čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 Charty základných práv EÚ. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože takáto dohoda je na ujmu spotrebiteľa, pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a veriteľom boli využité omyl, lešť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody v snahe dosiahnuť splácanie nielen premlčaného záväzku spotrebiteľa, ale aj záväzku vo výške v akej neexistoval. Z pohľadu súkromnoprávnej ochrany spotrebiteľa podpisom formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné okolnosti, za ktorých bola

uzatvorená so spotrebiteľmi formulárová dohoda považovať za nekalú obchodnú praktiku. Nekalosť obchodnej praktiky je potrebné posúdiť s ohľadom na ust. § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

26. V uzavretej dohode spotrebiteľ sa zaviazal zaplatiť záväzok, ktorý ani spol. PRO CIVITAS s.r.o. voči nemu nemala, pretože na základe neplatných postúpení nestala sa veriteľom pohľadávky.

27. Keďže v tomto prípade ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je potrebné posudzovať výlučne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, je neprijateľné, aby bol v dohode dohodnutý úrok z omeškania podľa obchodného práva vo výške 9 % ročne, neprijateľná je aj zmluvná pokuta dohodnutá v tejto dohode. Klamlivé je aj tvrdenie o uzavretí dohody na výslovnú žiadosť dlžníka, a o údajnej spornosti práv zo zmluvy o úvere, pretože žalovaný žiadnu spornosť netvrdil a ani nepreukázal, aby v čase podpísania dohody, boli nároky zo zmluvy o úvere sporné. Neprijateľná je aj dohoda o zrážkach zo mzdy v dohode. Dohoda zo dňa 10.12.2013 obsahuje viacero neprijateľných podmienok, a preto ako celok je neudržateľná a preto neplatná.

28. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie považoval úkon - dohodu zo dňa 10.12.2013 za úkon absolútne neplatný v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže zo strany žalobcu nebol vykonaný slobodne, a tiež za neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže svojim účelom dohoda odporuje zákonu, nakoľko v nej konkrétne uvádzaná spornosť dovtedajšieho záväzku bola uvádzaná len čisto formálne, keďže žalobca pred podpisom dohody nijakým spôsobom výšku svojho záväzku nerozporoval.

29. Vzhľadom k tomu, že dohodu zo dňa 10.12.2013 súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotil za absolútne neplatný právny úkon, nemohol žalovaný na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudnúť žiadnu pohľadávku voči žalobcovi.

30. Žalovaný napriek tomu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nenadobudol žiadnu pohľadávku voči žalobcovi, z dôvodu neplatnosti dohody zo dňa 10.12.2013, prijal finančné prostriedky od žalobcu, čím sa dopustil bezdôvodného obohatenia.

31. Keďže došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu a žalovaný sa dostal s plnením aj do omeškania, súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania od 24.04.2018, od kedy žalovanému uplynula lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia na základe výzvy žalobcu zo dňa 20.04.2018 (č.l. 26-28). Žalobca poskytol žalovanému na plnenie jeden pracovný deň od doručenia výzvy. Nasledujúce dni 21.04. a 22.04.2018 bola sobota a nedeľa, preto žalovaný mal možnosť dňa 23.04.2018 vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Keďže tak neurobil, je od 24.04.2018 v omeškaní. Žalovaný nerozporoval aby mu táto výzva nebola doručená. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania súd žalobu zamietol, pretože žalobca nepreukázal aby skôr vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu.

32. Žalobca žiadal vydať bezdôvodné obohatenie za obdobie platieb žalobcu troch rokov pred podaním žaloby.

33. Je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ sa nedozvie o tom, že plní bez právneho dôvodu resp. na základe neplatného právneho úkonu predtým, než sa bude dopytovať subjektu znalého veci, ktorým je napríklad advokát a takto postupoval aj žalobca, ktorý až po oboznámení s vecou a jej vyhodnotení právny zástupcom sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia.

34. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dňa 03.02.2018 žalobca udelil právnomu zástupcovi plnomocenstvo na jeho zastupovanie v súdnom konaní. Dňa 01.02.2018 odpovedal právny zástupca žalobcu sestre žalobcu, ktorá sa na neho obrátila so žiadosťou o pomoc, že je toho názoru, že klient nie je povinný platiť splátky spotrebiteľského úveru a tiež má nárok na vrátenie všetkých úrokov a poplatkov zaplatených nad rámec istiny. Najskôr týmto dňom 01.02.2018 mohol žalobca sa ako spotrebiteľ dozvedieť o bezdôvodnom obohatení, a keďže žaloba bola podaná dňa 25.04.2018, nemohla

uplynúť ani dvojročná subjektívna premlčacia doba. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť oboznámením právneho posúdenia zo strany zvoleného právneho zástupcu žalobcu. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie nepovažoval námietku premlčania vznesenú žalovaným za dôvodnú. Poukázal na rozsudky NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2004 a NS ČR sp. zn. 25Cdo/3306/2007.

35. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Konštatoval, že v danom prípade mal žalobca vo veci plný úspech v časti istiny, preto mu priznal náhradu nárok trov konania v rozsahu 100 % proti neúspešnému žalovanému. Žaloba bola zamietnutá iba v časti úrokov od zaplatenie jednotlivých splátok žalobcom do uplynutia lehoty stanovenej vo výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda iba v časti príslušenstva.

36. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

37. Podľa právneho názoru žalovaného je predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd prvej inštancie jeho práva vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

38. Pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky, žalobca (správne žalovaný) už v konaní na súde prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný (správne žalobca) bol napriek písomnej výzve (II. upomienka - súčasťou súdneho spisu) 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči pôvodnému veriteľovi Poštovej banke, a. s. A teda právny predchodca žalovaného Poštová banka, a. s., postupovala plne v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nevysporiadal s II upomienkou, ktorú právny predchodca žalovaného, Poštová banka, a. s. zaslala žalobcovi, a ktorá mohla byť považovaná ako výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Taktiež žalovaný zaslal žalobcovi aj ďalšiu výzvu, a to výzvu na splatenie úveru, pričom preukázal, že bola žalobcovi aj doručená (doručenka súčasťou súdneho spisu). Vôbec nie je jasné z akého dôvodu súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný nepreukázal, že doručil výzvu na splatenie úveru žalobcovi. Žalovaný doručenku priložil ako prílohu k podanému odporu zo dňa 02.05.2018.

39. Žalovaný poukázal na vetu za bodkočiarkou ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a namietal, že už v podanom odpore uviedol, že žalobca bol v omeškaní 581 dní, a teda súčet jeho omeškaní rozhodne presiahol jeden rok a teda právny predchodca žalovaného, Poštová banka, a. s. aj napriek tomu že vyzvala žalobcu na úhradu dlhu a žalobca bol nepretržite 90 dní v omeškaní, Poštová banka, a. s. ani nemusela vyzvať žalobcu, nakoľko ten bol v súčte všetkých omeškaní, ktoré presiahli jeden rok a teda naplnil aj vyššie uvedenú vetu za bodkočiarkou.

40. Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku, je úplne evidentné zo samotnej rozhodcovskej doložky, že táto bola individuálne dojednaná. Jej individuálne dojednanie spočíva v tom, že je uzavretá vo forme osobitnej listiny a žalobca mal možnosť ju odmietnuť. Odmietnutie tejto rozhodcovskej doložky by spočívalo v tom, že by žalobca jednoducho túto listinu nepodpísal. Ak Klient označí toto políčko ? platí, že neprijíma vyššie uvedený návrh rozhodcovskej zmluvy, s tým, že vzájomné spory, ktoré by medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s Úverovou zmluvou, je príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd.

41. V tejto súvislosti je evidentné, že právny predchodca žalovaného, spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. a žalobca uzatvorili rozhodcovskú doložku zo dňa 10.12.2013 rozhodne individuálnejšie dojednanú, ako s ktorou sa Najvyšší súd SR stotožnil vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/80/2017. Je teda nepochybné, že rozhodcovská doložka zo dňa 10.12.2013 je platne dojednaná a námietka Okresného

súdu Prešov prejednávať danú vec je namieste. (poznámka odvolacieho súdu, vec prejednával Okresný súd Humenné).

42. Pokiaľ ide o dohodu o splatení dlhu a dohodu o privatívnej novácii zo dňa 10.12.2013, dňa 11.12.2013 bola žalobcovi zaslaná dohoda o splatení dlhu a dohodu o privatívnej novácii zo dňa 10.12.2013. Následne žalobca predmetnú dohodu zaslal právnomu predchodcovi žalovaného, pričom táto bola doručená dňa 07.01.2014. Je teda evidentné, že žalobca mal dostatok času, takmer jeden mesiac na preštudovanie si celej dohody a s rozhodnutím sa, či danú dohodu podpíše alebo nepodpíše. Navyše, ak žalobca predmetnému textu nerozumel, mal dostatok času na to, aby vyhľadal pomoc právnika, aby mu s týmto textom poradil. Žalobca nemusel vôbec predmetnú dohodu o splatení dlhu a dohodu o privatívnej novácii podpísať. Žalovaný na žalobcu nevyvíjal žiadny tlak, o čom svedčí aj fakt, že táto dohoda mu bola zaslaná na adresu domov. Žalobca nemusel nikam vycestovať, resp. navštíviť žalovaného v jeho sídle, zároveň žalobcu nikto nenavštívil doma. Žalobca bol vo svojom domácom prostredí pri podpisovaní predmetnej dohody, a teda akékoľvek náznaky týkajúce sa výhody veriteľa v zaslaní tejto dohody bez predchádzajúceho upozornenia alebo o nejakej nekalej obchodnej praktiky sú nedôvodné a neopodstatnené.

43. Pokiaľ ide o úrok z omeškania vo výške 9 %, tento bol stanovený v čase, keď sa žalobca dostal do omeškania, resp. keď bol úver vyhlásený za predčasne splatný. Ide o dátum 20.06.2009. V období 13.05.2009 do 12.04.2011 bol úrok z omeškania stanovený práve na 9%.

44. Zároveň, vo väzbe na premlčanie predmetného záväzku tvrdil, že ak súd prvej inštancie uviedol, že 01.02.2018 sa mohol žalobca ako spotrebiteľ dozvedieť o bezdôvodnom obohatení, nie je jasné, prečo bola žaloba podaná až 25.04.2018. Žalobca čakal s podaním žaloby takmer 3 mesiace. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu dňa 02.02.2018.

45. Žalovaný trval na tom, že za predpokladu vyhoveniu žaloby, je časť žalovanej sumy premlčaná a žalobca by potom čisto hypoteticky mal nárok na 3280,- Eur.

46. Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy. Aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku.

47. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok v ním napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd žalobu žalobcu zamietol v celkom rozsahu a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania v prospech žalovaného.

48. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

49. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.03.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je nedôvodné.

50. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

51. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

52. Jedným z podstatných odvolacích argumentov žalovaného bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právného posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

53. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

54. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 Obchodného zákonníka).

55. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

56. Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

57. Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

58. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

59. Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní (§ 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka).

60. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

61. Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (§ 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

62. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

63. Tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa (§ 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

64. Na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch).

65. Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci (§ 3 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch).

66. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch).

67. Banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá a) prijíma vklady a b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje (§ 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „Zákon o bankách“).

68. O udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska. O udelení bankového povolenia pre banky podľa osobitného predpisu a o udelení bankového povolenia na vykonávanie hypotekárnych obchodov rozhoduje Národná banka Slovenska po prerokovaní s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Žiadosť o udelenie bankového povolenia sa predkladá Národnej banke Slovenska (§ 7 ods. 1 Zákona o bankách).

69. Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom (§ 92 ods. 8 Zákona o bankách).

70. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, preto si odvolací súd osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP aj poukazuje a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Obmedzuje sa v ďalšom len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné:

71. Nie je možné súhlasiť s námietkou odvolateľa, že v konaní pred súdom prvej inštancie predložil dôkaz o tom, že žalobkyni bola doručená výzva na splatenie dlžnej sumy. Tak ako to správne konštatoval súd prvej inštancie, žalovaný k podanému odporu predložil písomnú výzvu zo dňa 05.06.2009, avšak v konaní napriek tomu, že žalobca vo vyjadrení zo dňa 18.06.2018 namietal, že mu táto výzva nebola doručená, nepreukázal jej doručenie žalobcovi, ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti. Výzva na splatenie úveru zo dňa 20.06.2009 nie je výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ale oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti. Poštová banka, a.s. tak nemohla postúpiť pohľadávku na nebankovú spoločnosť, keď nedodržala zákonom stanovené podmienky. Zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi Poštovou bankou, a.s. a spol. M. je neplatná. Písomná

výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, čo však žalovaný v danom prípade nepreukázal. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nepreukázal existenciu výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a jej doručenie žalobcovi, súd prvej inštancie správne konštatoval, že právny predchodca žalovaného nedodrжал postup vyplývajúci mu z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, na základe čoho je uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor so zákonom.

72. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok z čoho vyplýva, že k platnému postúpeniu pohľadávky sa nevyžadovala písomná výzva banky učená pred samotným postúpením pohľadávky, ako to mal nesprávne uzavrieť súd prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách takýto záver nemožno vyvodiť. Dodatok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t. j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

73. Vo vzťahu k rozhodcovskej doložke zo dňa 10.12.2013, odvolací súd k odvolacím námietkam žalovaného uvádza, že žalovaný ani v odvolacom konaní nepreukázal jej individuálne dojednanie. Rozhodcovská doložka je súčasťou formulárovej zmluvy o úvere - bod 6, ktorej obsah žalobca ovplyvniť nemohol a tak isto nemohol ovplyvniť obsah Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré uvedený bod odkazuje.

74. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o Dohodu o splatení dlhu, Dohodu o privatívnej novácii zo dňa 10.12.2013, v súvislosti s čím súd prvej inštancie správne konštatoval, že sa jedná o formulárovú dohodu pripravenú veriteľom, kde návrh vopred pripravil veriteľ pre dlžníka. Vzhľadom k predformulovanému obsahu možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. O tomto svedčí aj samotná odvolacia námietka žalovaného, že žalobca mal dostatok času na preštudovanie dohody a v prípade, ak nerozumel jej textu, mal vyhľadať pomoc právnik. K uvedenej námietke žalovaného odvolací súd považuje za viac než v rozpore s logikou, aby žalobca, ak by mienil takúto dohodu uzatvoriť, mal následne vyhľadať právnik, ktorý by mu s textom poradil.

75. Pokiaľ ide o námietku premlčania, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že najskôr dňom 01.02.2018 sa mohol žalobca ako spotrebiteľ dozvedieť o bezdôvodnom obohatení, a keďže žaloba bola podaná dňa 25.04.2018, nemohla uplynúť ani dvojročná subjektívna premlčacia doba. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť oboznámením právneho posúdenia zo strany zvoleného právneho zástupcu žalobcu.

76. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval námietku premlčania vznesenú žalovaným za dôvodnú.

77. Vzhľadom k neplatnému postúpeniu pohľadávky a vzhľadom k tomu, že dohodu zo dňa 10.12.2013 súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotil správne za absolútne neplatný právny úkon, nemohol žalovaný na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudnúť žiadnu pohľadávku voči žalobcovi.

78. Žalovaný napriek tomu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nenadobudol žiadnu pohľadávku voči žalobcovi, z dôvodu neplatnosti dohody zo dňa 10.12.2013, prijal finančné prostriedky od žalobcu, čím na jeho strane vzniklo na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie.

79. Aktuálna sadzba zákonných úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy platná od 01.01.2017 je 5,00 % ročne. Je pravdou, že od 13.05.2009 do 12.04.2011 bol úrok z omeškania stanovený práve na 9%, avšak uvedené platilo pre obchodnoprávne vzťahy, nie pre občianskoprávne vzťahy tak, ako tomu je v tomto prípade.

80. Keďže došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu a žalovaný sa dostal s jeho plnením aj do omeškania, súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi aj úrok z omeškania od 24.04.2018, od kedy žalovanému uplynula lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia na základe výzvy žalobcu zo dňa 20.04.2018. Žalobca poskytol žalovanému na plnenie jeden pracovný deň od doručenia výzvy. Nasledujúce dni 21.04. a 22.04.2018 bola sobota a nedeľa, preto žalovaný mal možnosť dňa 23.04.2018 vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Keďže tak neurobil, je od 24.04.2018 v omeškaní. Žalovaný nerozporoval, že mu táto výzva bola doručená.

81. Žalobca žiadal vydať bezdôvodné obohatenie za obdobie platieb žalobcu troch rokov pred podaním žaloby.

82. K tvrdeniu odvolateľa o nepresvedčivých dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že aj Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (pozri rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS/115/03, III. ÚS/209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (článok 46 ods. 1 Ústavy, článok 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/241/07, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/112/2015).

83. Je treba uviesť, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS/50/04).

84. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti je vecne správny, preto ho v uvedenom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP spolu s výrokom o trovách konania potvrdil.

85. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

86. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** j e p r í p u s t n é .

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).